

— Сторѣте яи, молихъ вы, туй добро да ми дадѣте едно легло за туй дѣте. Байно Трипани, не познавашъ ли ты туй дѣте? — Познавамъ го; отговори той. — Разумѣва ся, твое дѣте е.... — Мое е, отъ прислужницѣтъ ми. — Ама не тѣй, твое! твое дѣте е!... Остави гоа ты сега..... Другъ пѣтъ щемъ ся расправа. Сега виждь, ще ти даде ли г. Аристъ легло за него. — Какво да правишъ и азъ не знаишъ. рече г. Аристъ. — Ще ми дадѣте! а на тебе ся моля байно Трипани, не мя прави да излѣзвамъ изъ тѣрпѣніе.

Трипани ся обезпокои. Той угади че Гырджикътъ е дошелъ до тамъ, отъ дѣто повече ся неможе, и побърза да уталожн работѣтъ и да запрѣдвари избухваніето.

— Е, кога е тѣй ела самъ ты байно Гырджикъ. Да туримъ туй дѣте тамъ въ онѣзи стаишъ. — Добрѣ; но чакай по напрѣдъ байно Трипани, да вземж едниѣ книгѣ отъ джебътъ на туй дѣте. Ты ишъ знаешъ тѣзи книгѣ. — А че ты отъ дѣ знаешъ да четешъ? — То ми ишъ чете единъ день. Знамъ ишъ азъ; книгата е червеникава.

И като пристапи до Мацка, бръкнж въ джебътъ на дрехѣтъ му и извади едниѣ сгъжкѣ книгѣ, който тури въ пазвѣтъ си.

Като тури запискѣтъ въ пазвѣ рече на Трипани.

— Помогни ми сега да внесемъ вѣтрѣ дѣтето.

Трипани му помогнж та прѣнесохж Мацкѣ въ ближиѣтъ стаишъ.

А като го внесохж когато да го сложатъ Гырджикътъ пошушниѣ излека на главатаря си :

— Дѣ бѣше ся зарѣялъ, и отъ дѣ испѣкнж пакъ ты главатарю? — Не пытай. — На Америкѣ ли бѣше? — Бѣхъ и не бѣхъ. — Какъ? Какъ? — Тамъ бѣхъ и не бѣхъ тамъ. — Но какъ тѣй я ми порасправи ты мене, да разберѣ азъ туй бѣхъ и не бѣхъ. — Бѣхъ заровенъ.... — Дѣ?